
Mnich

...

„Antonia bude v mé moci!“ zvolal mnich. „Matylde, přivádíš mě do vytržení! Konečně se tedy dočkám štěstí, a to štěstí mi daruje Matylde jako dar z přátelství! Sevřu Antonii do objetí, daleko od všech slídivých očí, ode všech nepříjemných vetřelců! Zhloubi duše vydechnu na jejích řadrech – naučím její mladé srdce prvním základům rozkoše a nikým nehlídán se budu zpíjet nekonečnou rozmanitostí jejích vnaď! Opravdu se dočkám takové slasti? Budu smět popustit uzdu své touze a ukojit všechna svá bouřlivě vzedmutá přání? Ach Matylde! Jak jen ti vyjádřím svou vděčnost?“

„Tím, že z mých rad budeš těžit, Ambrosio; žiju jen proto, abych ti sloužila; tvůj zájem a tvoje štěstí jsou zároveň i moje. Tělem se oddej Antonii, ale dosud si dělám nárok na tvé srdce a přátelství. Jediná rozkoš, která mi zůstala, je přispívat k rozkoši tvé. Jestliže moje snaha povede k ukojení tvých přání, budu to považovat za vrchovatou odměnu své námahy. Ale neztrácejme čas; lektvar, o kterém jsem mluvila, se dá získat jenom v laboratoři kláštera sv. Kláry. Pospěš proto za převorkyní, požádej ji, aby ti laboratoř ukázala, a ona jistě neodmítne. Na konci hlavního sálu najdeš kabinet plný lektvarů různých barev i vlastností; láhev, kterou potřebuješ, stojí sama na třetí polici vlevo a obsahuje nazelenalou tekutinu; až nebudeš pozorován, odlij z ní do malé fióly, a Antonia je tvoje.“

Mnich s tím hanebným plánem bez váhání souhlasil. Jeho touha, už beztak dost divoká, při pohledu na Antonii vzplanula ještě žhavěji. Když před chvílí seděl u jejího lože, náhoda mu občas odhalila něco z půvabů, na nichž se pásl očima tu noc, kdy zavraždil Elvíru. Chvillemi zahlédl její bílou dokonalou paži, když si upravovala podušku, občas mu její náhlý pohyb částečně odhalil dmoucí se řadra, a on každou z těch objevených vnaď přímo hltal pohledem. Stěží se ovládl natolik, aby před Antonií a její bdělou dueňou svůj chtíč

zatajil. Při vzpomínce na tu krásu přistoupil na Matyldin nápad bez nejmenších rozpaků.

Sotva bylo po ranní pobožnosti, vypravil se do kláštera sv. Kláry; jeho příchod vyvolal v celé řeholi naprostý úžas. Převorkyně si uvědomila, jakou čest jejímu klášteru svou první návštěvou prokázal, a překonávala se, aby mu všemožnou pozorností projevila vděčnost. Sestry ho provedly po zahradě, ukázaly mu všechny ostatky svatých a mučedníků a jednaly s ním s takovou úctou a respektem, jako by jednaly se samým papežem. Ambrosio přijímal zdvořilosti představené velice milostivě a snažil se překonat její překvapení nad tím, že porušil svoje známé rozhodnutí. Prohlásil, že mnoha jeho kajícníkům nedovoluje nemoc vycházet z domu, a právě tihle lidé že mají nejvíce zapotřebí jeho rady a náboženské útěchy. Mnohokrát se na něj v té věci obraceli, a třebaže to odporuje jeho vlastním přáním, shledal, že v zájmu služby nebesům je nezbytné, aby změnil své rozhodnutí a vyšel ze svého milovaného ústraní. Převorkyně nadšeně pochválila jeho horlivost a jeho křesťanskou lásku k lidstvu; prohlásila, že Madrid je šťastný, když se může pyšnit tak dokonalým a bezúhonným mužem. Za této rozmluvy se mnich konečně dostal do laboratoře, našel kabinet – láhev stála na místě, které mu Matylda popsala – a využil nestřeženého okamžiku, aby si uspávacím lektvarem naplnil malou lahvičku. Když pak s jeptiškami pojedl v refektáři, opustil klášter, uspokojen úspěchem své návštěvy, a zanechal sestry rozradované tou ctí, kterou jim prokázal.

Vyčkal potom až do večera, kdy se odebral do Antoniina příbytku. Jacintha ho nadšeně přivítala a prosila ho, aby nezapomněl na svůj slib, že stráví noc ve strašidelném pokoji, což jí přislíbil znovu. Antonii našel slušně zotavenou, ale dosud se ustavičně vracela k neblahé předpovědi. Flora se nehnula od jejího lože a ještě zřetelnějšími příznaky než včerejší noci projevovala nelibost nad opatovou přítomností. Ambrosio se však pořád tvářil, že to nepozoruje. Zatímco mluvil s Antoníí, přišel lékař. Setmělo se a bylo třeba rozsvítit. Flora byla nucena sejít dolů pro lampy. Poněvadž však nechala v pokoji třetí osobu a věděla, že sama se vzdálí jen na chvíli, byla přesvědčena, že opuštěním svého strážného stanoviště nic neriskuje. Sotva vyšla z místnosti, přistoupil Ambrosio ke stolu v okenním výklenku, na němž stál Antoniin lék. Lékař usazený v lenošce a zabraný do rozhovoru s pacientkou nevěnoval mnichovu počínání pozornost. Ambrosio využil příležitosti; vytáhl osudnou lahvičku, nalil z ní pár kapek do léku, načež rychle odstoupil od stolu a vrá-

til se na místo, kde seděl předtím. Když se Flora vrátila se světlem, všechno se zdálo přesně stejné, jako než odešla.

Lékař prohlásil, že Antonia může naprosto bezpečně opustit nazítří svůj pokoj. Doporučil jí užít stejného léku, který jí minulé noci dopomohl k osvěžujícímu spánku. Flora odpověděla, že medicína už stojí na stole připravena, lékař pacientce poradil, aby ji vzala bez průtahů, a pak se rozloučil. V tom okamžiku Ambrosia opustila odvahu. Co jestli ho Matylda oklamala? Co jestli chce ze žárlivosti svou sokyni zahubit a podstrčila místo opiátu jed? To pomyšlení mu připadalo tak opodstatněné, že se užuž chystal zabránit Antonii ve vypití léku. Rozhodl se však příliš pozdě; koflík už byl prázdný a Antonia jej vracela Floře. Nedalo se už nic dělat; Ambrosiovi nezbývalo než netrpělivě čekat na okamžik, který měl rozhodnout o Antoniině životě nebo smrti a o jeho vlastním štěstí nebo zoufalství.

Ze strachu, aby svým dalším pobytem nevzbudil podezření nebo se svým rozčilením neprozradil, se raději se svou obětí rozloučil a vyšel z pokoje. Antonia mu dala sbohem méně srdečně než minulé noci. Flora jí totiž vyložila, že přijímání jeho návštěv se protíví matčině příkazu, a popsala jí jeho vzrušení, když vstoupil do pokoje, i lesk jeho očí, když na ni hleděl. Antonii to uniklo, neuniklo to však její společníci, která dívce vysvětlila mnichovy zámysly a jejich pravděpodobné následky slovy daleko jasnějšími, byť i méně delikátními než Elvíra, takže se jí podařilo Antonii vyburcovat a přesvědčit ji, aby s mnichem jednala s větším odstupem než dosud. Snaha podřídit se matčině vůli přiměla Antonii k okamžitému rozhodnutí. Třebaže ji rmoutila ztráta opatovy společnosti, přemohla se natolik, aby ho přijala s jistou uzavřeností a chladem. Uctivě a upřímně mu poděkovala za jeho dřívější návštěvy, ale propříště ho už nepozvala. Fráter v té chvíli neměl zájem dožadovat se k ní dalšího přístupu, a tak se s ní rozloučil, jako by se už nemínil vracet.

Na Floru, plně přesvědčenou, že známost, které se obávala, právě končí, udělala jeho povolnost takový dojem, že začala pochybovat o správnosti svého podezření. Když ho se světlem vyprovázela po schodech dolů, poděkovala mu za jeho snahu vymluvit Antonii pověřčivou hrůzu ze strašidelné předpovědi a dodala, že vzhledem k jeho zřejmému zájmu o Antoniino zdraví mu okamžitě podá zprávu, kdyby se její stav nějak změnil. Mnich odpověděl naschvál zvýšeným hlasem, doufaje, že ho uslyší Jacintha. To se mu také podařilo: když se svou průvodkyni sestoupil k patě schodů, domácí se neopomněla objevit.

„Ale, snad nejdete pryč, důstojný otče?“ zvolala. „Copak jste mi neslíbil, že strávíte noc v tom strašidelném pokoji? Kristeježíši, necháte mě tu s duchem samotnou, to budu ráno v pěkné kaši! Ať dělám co dělám, ať mluvím jak mluvím, ten mezek stará paličatá Šimon Gonzales si mě dneska odmítl vzít a do zejťka mě nejspíš roztrhají na cimprcampr strašidla, skřeti, čerti a bůhsámví co ještě! Pro boha živého, vaše svatosti, nenechávejte mě takhle na holičkách! Na kolenou vás prosím: dodržte svůj slib; hlídejte dneska v noci v tom strašidelném pokoji, zažeňte to zjevení až do Rudého moře a Jacintha vám bude až do smrti blahorečit v modlitbách!“

Právě po téhle žádosti Ambrosio toužil a čekal na ni, tvářil se však odmítavě a neochotně, jako by nechtěl dodržet slovo. Řekl Jacinthě, že žádný duch nikde nestraší, leda v její hlavě, a že její naléhání, aby zůstal celou noc v domě, je směšné a zbytečné. Jacintha trvala tvrdošíjně na svém; nedala se přesvědčit a dorážela na něj tak vehementně, aby ji nenechával napospas ďáblu, že nakonec její prosbě vyhověl. Všechno jeho zdráhání však nezapůsobilo na Floru, od přirozenosti podezíravou. Ta měla za to, že mnich hraje roli zcela protichůdnou svým pravým zámyslům a že si nepřeje nic jiného než zůstat v domě. Šla dokonce tak daleko, že Jacinthu pokládala za jeho náhončí, a chudák stará panna tak okamžitě klesla v jejích očích na sprostou kuplířku. Sama si v duchu blahopřála, jak prohlédla tohle spiknutí proti ctnosti své paní, a rozhodla se, že je zmaří.

„Tak tedy,“ řekla opatovi s napůl ironickým a napůl rozhořčeným výrazem, „vy se chystáte zůstat tady přes noc? Zůstaňte si tu, proboha! Nikdo vám v tom nebude bránit. Sedte si tu a čekejte, až se to strašidlo objeví; já budu bdít taky a dejžto Pánbůh, abych neviděla nic horšího než strašidlo! Nehnu se celou tuhle zatracenou noc od lůžka doni Antonie. Jen ať si někdo troufá k ní do ložnice a ručím vám za to, že ať je to nesmrtelná duše nebo smrtelník, strašidlo, ďábel nebo člověk, bude litovat, že kdy překročil práh!“

Narážka byla sdostatek zřetelná a Ambrosio ji dobře pochopil. Nedal však nijak najevo, že si uvědomuje její podezření, nýbrž mírně odpověděl, že schvaluje dueninu opatrnost, a doporučil jí, aby se podle svého záměru opravdu zachovala. Ona ho pak ujistila, že se na to může spolehnout. Jacintha ho potom zavedla do pokoje, kde se strašidlo objevilo, a Flora se vrátila ke své paní.

Jacintha otevřela dveře strašidelného pokoje roztřesenýma rukama; odvážila se nakouknout dovnitř, ale ani poklady celé Indie by ji nezlákaly, aby překročila práh. Dala mnichovi svíci, popřála mu v tom dobrodružství hod-

ně štěstí a pospíchala, aby už byla pryč. Ambrosio vstoupil. Zavřel za sebou na petlici, postavil svícen na stůl a posadil se do lenošky, kde předešlou noc seděla Antonia. Přes Matyldino ujišťování, že zjevení bylo pouhým preludem fantazie, na něho dolehla jistá tajemná hrůza. Marně se ji snažil setrást. Noční tišina, vyprávění o přízraku, pokoj táflováný temnými dubovými deskami, myšlenky na zavražděnou Elvíru, které v něm probouzel, i jeho nejistota o povaze kapek, které dal Antonii, to všechno ho teď stísňovalo. Myslel však daleko méně na strašidlo než na případný jed. Kdyby tak zahubil jedinou bytost, pro kterou mu byl život drahý – kdyby se strašidelná předpověď potvrdila – kdyby tak Antonia do tří dnů dodýchala a on sám byl neblahou příčinou její smrti – takové myšlenky byly příliš strašné, aby u nich prodléval. Zapuzoval ty hrozné představy, ony mu však vždy znovu vytanuly na mysli. Matylda ho ujistila, že opíat zapůsobí rychle. Naslouchal se strachem, a přece dychtivě, jestli ze sousedního pokoje neuslyší nějaký rozruch. Všechno bylo dosud pohříženo v ticho. Usoudil z toho, že kapky ještě nezačaly působit. Hrál teď o vysokou sázku; jediný okamžik mohl rozhodnout o jeho zoufalství či štěstí. Matylda ho naučila, jak rozpoznat, že život nevypřchal z těla navždy; na té zkoušce závisely všechny jeho naděje. Jeho netrpělivost se každým okamžikem násobila, jeho hrůza narůstala, jeho úzkost byla trýznivější. Neschopen unést takovou nejistotu, pokusil se o rozptýlení tím, že chtěl zahnat své vlastní černé myšlenky myšlenkami jiných lidí. Knihy, jak jsme se už zmínili, stály na policích poblíž stolu. Ten byl umístěn přesně naproti posteli, postavené v alkovně vedle dveří do komory. Ambrosio si vybral jeden svazek a posadil se ke stolu, pozornost mu však tékala od stránek knihy. Představivost mu ustavičně vnucovala obraz Antonie a zavražděné Elvíry. Pokračoval nicméně ve čtení, třebaže mu oči běhaly po literách, aniž vnímal jejich smysl.

V tomhle rozpoložení se mu najednou zdálo, že zaslechl nějaké kroky; ohlédl se, ale nic neviděl. Znovu se chopil knihy, ale za chvíli se ten zvuk opakoval, načež cosi těsně za ním zašustilo. Tentokrát vyskočil, rozhlédl se kolem a všiml si, že dveře do komory jsou pootevřené. Když prve vstoupil do pokoje, snažil se je otevřít, ale zjistil tehdy, že jsou z druhé strany zamčené.

Vykročil k nim, strčil do nich, až se otevřely docela, a nahlédl do komory: nikdo tam nebyl. Jak tam tak nerozhodně stál, připadlo mu, že z vedlejšího pokoje slyší nějaké chroptění; byl to pokoj Antoniin a jeho napadlo, že kapky začaly účinkovat. Když se však zaposlouchal pozorněji, zjistil, že ty zvuky vyluzuje hlídačka, která usnula u Antoniina lože a chrápe, jako když dříví

řeže. Ambrosio se stáhl a vrátil se do druhého pokoje, hloubaje nad náhlým otevřením dveří do komory, které se marně snažil vysvětlit.

Mlčky začal přecházet sem a tam. Nakonec zůstal stát a jeho pozornost přitáhla postel. Zálclona výklenku byla jen napůl zatažena. Bezděčně si povzdychl.

„Ta postel,“ řekl si pro sebe, „ta postel byla Elvířina! Strávila v ní mnoho klidných nocí, protože byla dobrá a nevinná. Jak pevně musela spávat – a přesto teď spí ještě pevněji! Ale spí opravdu? Kéž by to Bůh dal! Co kdyby v tuhle truchlivou a tichou hodinu vstala z hrobu? Co kdyby se vyprostila z hrobových pout a zjevila se mi před ohromenýma očima? Ne, ten pohled bych nesnesl! Zase ji vidět znetvořenou smrtelnými mukami, její naběhlé žíly, její zsinálý obličej, její oči, bolestí vytřeštěné z důlků! Slyšet ji, jak mi slibuje věčný trest – hrozí mi pomstou nebes – vyčítá mi zločiny, které jsem spáchal – i ty, které se chystám spáchat. Veliký Bože! Co je to?“

Při těch slovech pohlédl na postel a uviděl, jak se zálclona trochu pohnula sem a tam. Vzpomněl si na zjevení a skoro by řekl, že vidí Elvířinu přízračnou postavu spočívat na lůžku. Chvilka uvažování ho však uklidnila.

„Byl to jenom vítr,“ řekl si a vzpamatoval se.

Znovu se dal do přecházení po pokoji, ale mimovolnými pohledy, k nimž ho nutila bázeň a neklid, se ustavičně obracel k alkovně. Nerozhodně k ní přistoupil. Zarazil se, než vystoupil po několika schůdkách, které do ní vedly. Třikrát vztáhl ruku, aby zálclonu rozhrnul, a třikrát ji stáhl zpět.

„Nesmyslný strach!“ zvolal nakonec, zahanben svou vlastní slabostí.

Rychle vystoupil po schůdkách, když vtom náhle z alkovny vyrazila nějaká postava v bílém, proklouzla kolem něho a vrhla se směrem ke komoře. Šílenství a zoufalství teď propůjčilo mnichovi odvalu, které se mu až dosud nedostávalo. Seběhl skokem se schůdků, vrhl se za zjevením a pokusil se je chytit.

„Duchu nebo ďáble, držím tě!“ vykřikl a chopil se přízraku za paži.

„Kristeježíši!“ zaječel pronikavý hlas; „svatý otče, vy mě mačkáte! Přísahám, že nemám za lubem nic zlého!“

Tohle oslovení, stejně jako paže, kterou svíral, opata ujistily, že domnělý duch je z masa a krve. Přitáhl si vetřelce ke stolu, pozdvihl svíci a spatřil tvář – slečny Flory!

Rozvztekle, že mu taková maličkost nahnala tak směšný strach, se jí přísně zeptal, co v tomhle pokoji pohledává. Flora, zahanbena tím, že byla objevena, a zastrašena Ambrosiovým přísným pohledem, padla na kolena a slíbila, že se ke všemu přizná.

„Zapřísahám se vám, ctihodný otče,“ řekla, „strašně mě mrzí, že jsem vás vyrušila, ani zdaleka jsem to nechtěla. Doufala jsem, že odtud vyklouznu stejně tiše, jako jsem sem vklouzla, a kdybyste byl neobjevil, že vás pozoruju, mělo by to stejný výsledek, jako kdybych vás nepozorovala vůbec. Já vím, že jsem udělala velikou chybu, když jsem vás špehovala – to nemůžu popřít. Ale Bože můj, vaše důstojnosti, jak má chudák slabá ženská odolat zvědavosti? Já byla tak zvědavá, co tu budete dělat, že jsem se nepřemohla a chtěla jsem se aspoň okem mrknout, aby o tom nikdo nevěděl. Nechala jsem tedy u lůžka své paní sedět starou slečnu Jacinthu a odvážila jsem se do komory. Nechtěla jsem vás rušit, a tak jsem se nejdřív spokojila s tím, že jsem se dívala klíčovou dírkou. Jenomže jsem tam nic neviděla, a tak jsem otevřela petlici, a když jste byl zády k alkovně, potichu jsem tam vklouzla. Ležela jsem tam tiše za záclonou, dokud na mě vaše ctihodnost nepřišla a nechytla mě dřív, než jsem stačila doběhnout ke dveřím do komory. To je celá pravda, namouduši, svatý otče, a prosím vás tisíckrát o prominutí za tu troufalost.“

Během té řeči měl opat dost času vzpamatovat se. Spokojil se s tím, že kající špehounce ušetřil kázání o nebezpečí zvědavosti a o nízkosti počínání, při jakém byla právě přistižena. Flora prohlásila, že plně uznává svou vinu, slíbila, že se to už nikdy nebude opakovat, a vracela se velice zkroušeně a pokorně do Antoniina pokoje, když se náhle rozletěly dveře do komory a vběhla Jacinthu, bledá a všecka bez dechu.

„Ach otče, otče!“ křičela hlasem skoro uškrceným hrůzou. „Co si počnu? Co si jen počnu? Tohle je pěkná šlamastyka! Samá smůla – nic než umrlci a umírající! Já se z toho zblázním! Já se zblázním!“

„Mluvte honem!“ vykřikla Flora s mnichem jedněmi ústy. „Co se děje? Co je?“

„Čeká mě v domě další nebožka! Někdo mě určitě začaroval, mě a všechny kolem! Chudinka doña Antonia! Leží tam zrovna v takových křečích, jaké zabily její matku! To strašidlo jí předpovědělo pravdu – určitě pravdu!“

Flora se rozběhla či spíše rozletěla do ložnice své paní. Ambrosio jí byl v patách, se srdcem rozechvělým nadějí i obavami. Našli Antonii ve stavu, který jim popsala Jacinthu, zmítanou svíravými křečemi, z nichž se jí marně snažili ulevit. Mnich poslal Jacinthu co nejrychleji do opatství, aby bez prodlení přivedla otce Pablose.

„Doběhnu pro něj,“ odpověděla Jacinthu, „a pošlu ho sem, ale sama ho sem nepovedu za nic na světě. Dům je určitě začarovaný, a ať zaživa uhořím, jestli sem ještě někdy vkročím.“

S tím rozhodnutím se vydala do kláštera a vyřídila otci Pablosovi opatův příkaz. Sama se pak odebrala do domu starého Šimona Gonzaleze, jehož se rozhodla neopustit, dokud ho nepřinutí oženit se s ní, aby u něho mohla bydlet.

Sotva se otec Pablos na Antonii podíval, ihned prohlásil, že její stav je nevyléčitelný. Křeče trvaly ještě hodinu. Antoniina muka přitom byla daleko menší než muka, jimiž její steny drásaly srdce opatovo. Každý její záchvat jako by mu vrážel dýku do prsou, a natisíckrát se proklel, že se podjal tak barbarského plánu.

Když hodina uplynula, křeče postupně slábly a Antonia se poněkud uklidnila. Cítila, že se blíží konec a nic že ji nezachrání.

„Ctihodný Ambrosio,“ ozvala se chabým hlasem, když si přitiskla jeho ruku ke rtům, „teď vám konečně mohu říci, jak jsem vám v srdci vděčná za vaši pozornost a laskavost. Ležím na smrtelném loži – ještě hodinu, a už tu nebudu. Smím se tedy bez zábran přiznat, že jsem se jen s bolestí vzdávala vaší společnosti, ale přála si to maminka – a já se neodvážila neposlušovat. Umírám bez protestů; jenom málo lidí bude žet mého odchodu – a jenom kvůli málo lidem ho želím i já. A kvůli nikomu ho neželím víc než kvůli vám. Ale však se znovu shledáme, Ambrosio – shledáme se jednou v nebi; tam znovu navážeme přátelství a maminka z toho bude mít radost.“

Odmlčela se. Opat se při její zmínce o Elvíře zachvěl. Antonia si jeho vzrušení vyložila jeho soucitem a smutkem kvůli ní.

„Rmoutíte se kvůli mně, otče,“ pokračovala, „ale netruchlete pro mne! Nemám žádné hříchy, ze kterých bych se kála, alespoň žádné, o kterých bych věděla, a vrátím beze strachu duši tomu, od koho jsem ji dostala. Mám jenom několik žádostí, ale nechte mě doufat, že mi je splníte. Dejte za mír mé duše sloužit mši, a druhou za milovanou maminku – i když nepochybuji, že v hrobě odpočívá klidně; jsem teď přesvědčena, že jsem ji viděla jenom v polblouznění, a mylná předpověď toho přeludu dostatečně dokazuje můj omyl. Ale každý má nějakou slabost; mohla ji mít i maminka, třebaže nevím jakou. Ráda bych proto, aby se odsloužila mše za její klid, a výlohy se mohou strhnout z toho nepatrného jmění, které vlastním. Jestli z něho něco zůstane, odkazuji to své tetě Leonelle. Až budu mrtvá, vyřídte markýzovi de las Cisternas, že nešťastná rodina jeho bratra ho už nebude obtěžovat. Ale zklamání mě žene k nespravedlnosti; slyšela jsem, že je nemocný, a kdyby to bylo v jeho moci, byl by mi možná rád poskytl ochranu. Vyřídte mu tedy, otče, jenom, že jsem umřela, a jestli má pocít, že se na mně nějak provinil, že jsem mu ze

srdce odpustila. Pak už nežádám o nic víc než o vaše modlitby. Slibte mi, že na moje přání nezapomenete, a vydechnu duši bez bolesti a beze smutku.“

Ambrosio se zavázal, že její žádost vyplní, a dal jí rozhrěšení. Každý okamžik ohlašoval naplnění Antoniina osudu: zastřel se jí zrak, srdce zpomalilo, prsty jí ztuhly a vychladly a ve dvě hodiny vydechla bez jediného zasténání naposledy. Sotva dodýchala, otec Pablos odešel, upřímně zarmoucen tím smutným výjevem. Flora dala nejhlasitější průchod svému žalu. Zcela jiné myšlenky zaměstnávaly Ambrosia; hledal Antonii puls, jehož tepání, jak ho ujistila Matylda, dosvědčí, že smrt je pouze dočasná. Nahmatal jej – stiskl jej – tep se mu zachvěl pod prsty a mnichovo srdce zajásalo radostí. Pečlivě však utajil uspokojení nad zdarem svého plánu. Zatvářil se trdomyslně, obrátil se na Floru a domluvil jí, aby nepropadala marnému hoři. Její slzy byly příliš upřímné, než aby jí dovolily naslouchat jeho radám, takže plakala ustavičně dál. Mnich pak odešel, když byl předtím slíbil, že sám zařídí pohřeb, který by se měl – z ohledu na Jacinthu, jak předstíral – konat co nejdřív. Flora, zdrcená žalem nad ztrátou milované velitelky, sotva vnímala jeho slova. Ambrosio si s pohřbem pospíšil. Dostal od převorkyně dovolení uložit mrtvou do krypty sv. Kláry a v pátek ráno, když byly vykonány všechny náležitosti a nutné obřady, bylo Antoniino tělo odevzdáno hrobu.

Téhož dne přijela do Madridu Leonella, hodlajíc představit Elvíře svého mladého manžela. Různé okolnosti ji donutily odložit cestu z úterka na pátek a neměla možnost změnu plánu sestře ohlásit. Protože měla opravdu laskavé srdce a vždycky jí na Elvíře i na její dceři upřímně záleželo, její překvapení, když se dověděla o jejich náhlém a smutném konci, bylo právě tak veliké jako její žal a zklamání. Ambrosio jí poslal zprávu o Antoniině odkazu; na její žádost jí slíbil, že jakmile budou vyrovnány Elvířiny drobné dlužky, pošle jí zbytek. Po vyřízení téhle záležitosti Leonellu v Madridu už nic nezdržovalo, a tak se co nejrychleji vrátila do Córdoba.